

Csikófejes citeráit országszerte ismerik és kedvelik. Sok megrendelést kap, különösen amióta falun sorra létesülnek a „Röpülj páva” népdalkörök. Nemcsak szép citerákat farag a száraz fából, szépen ki is veri a dallamot rajtuk — ez pedig mindenütt jó ajánlólevél munkáinak.

Van tisztességes tanult mestersége a citerakészítő népzeneésznek: a bognárság. A „fatengőlyös világ”-ban s még utána is egy ideig megbecsült szakma volt ez, keresték a jó bognársegédeket, a mesterek pedig jól megéltek.

— Mikor készítette az első citerát?

— Még inaskoromban. De a mesterem nem engedte. Lopva csináltam, leginkább este, otthon. Az egyik szomszédban találtam egy régi, ócska citerát, azon láttam ilyen lőfejeket. Megtetszett, azt próbáltam utánozni.

A Sándorfalvi Ktsz nyugdíjas dolgozója. Vezetője a szegedi ÉDOSZ citeraegyüttesének, de először falujában verbuvált citerazenekart, s ma is összetartja a nyolctagú helyi együttest. Gyakran rádupleznak, hiszen az ÉDOSZ-ban is zömmel sándorfalvi citerások verik a húrokat.

— Hogy került a citeraverő helyett író toll a kezébe?

— Négy éve a balatonfüredi szívkorházba kerültem. Nagyon unatkoztam. Mit csináljak? Hogy ne hiába teljen az idő, hát írni kezdtem. Vettem két 40 lapos füzetet, még ott teleírtam. Inaséveimről, legénykoromról, a falusi fiatalok régi időtöltéséről.

Az 50-es évek óta a sándorfalvi citerákon társaival sokfelé fölzengette a Tisza vidéki népdalokat. 1967-ben megkapta a Népművészet Mestere kitüntetést. Háromszor szerepelt a Csongrád megyei néprajzi gyűjtőpályázat díjazottai között.

